

[Indenrigsministeren.]

de heromhandlede forhold langt lettere at overskue og ville gøre en lovgivning som den, vi her drøfter, overflødig.

Thisted Knudsen: Det ærede medlem hr. Kirkegaard erklærede i indledningen til sit indlæg, at han for så vidt var enig i de betragtninger, jeg og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) havde gjort gældende; men senere føjede det ærede medlem til, at han principielt tiltrådte regeringens forslag, hvori der jo foretages denne sondring mellem de faste ejendomsbesiddere i en kommune. Jeg ved ikke, om jeg må tage indledningen som en indbydelse til en forhandling i udvalget med det formål at finde frem til en fælles løsning af problemet.

Den højtærede indenrigsminister gjorde en lang række betragtninger gældende. Den højtærede indenrigsminister anførte, hvad jeg så ofte har hørt, at venstre ude i sognekommunerne ikke er teoretikere, men praktiske folk — jeg skulle altså være teoretiker — og at man dér fastlagde ligningsforholdet på en praktisk og fornuftig måde. Det skal jeg selvfølgelig ikke bestride, men den højtærede indenrigsminister ved, at spørgsmålet om fordelingen af skatterne er et stridsspørgsmål i de allerfleste kommuner, ved, at landbrugets folk som regel giver udtryk for, at de ønsker en anden fordeling end den, andre ønsker. Spørgsmålet er så, hvem der har ret, og jeg går ud fra, at den højtærede indenrigsminister antager, at de, der vil have lagt så meget som muligt over på jorden, har ret. Jeg kan ikke erkende, at de betragtninger, den højtærede indenrigsminister gjorde gældende, også om vort forslag, på nogen måde er rigtige, når vi går ud fra, at man har en særskat, og denne særskat rammer alle ejere af fast ejendom i kommunen. Den højtærede indenrigsminister må erkende, at handlende og håndværkere også har knyttet deres økonomiske skæbner til landbruget. Når landbrugets indtægter bliver mindre, kan de ikke undgå at mærke dette føleligt. De har også en fast beskatning. Indenrigsministeren mener altså, at det er saglig forsvarligt yderligere at forhøje den amtskommunale beskatning for disse mennesker, og det gør man jo i kraft af, at man ikke mere lader bestemmelsen fra 1933 have virkning for

dem. Hvad angår landbruget, er vi derimod enige om, at skatten må falde.

Når vi har givet udtryk for den opfattelse, at den amtskommunale beskatning øjeblikkeligt skulle ændres, og har anvist landbrugets forrentningsprocent, ved den højtærede indenrigsminister også godt, at det ikke er det, vi egentlig ønsker, men vi måtte igennem af hensyn til landbrugets hele stilling. Angående sygehusudgifterne har vi sagt, at disse burde flyttes fra den amtskommunale beskatning, altså fra jordbeskatningen, over til indkomstbeskatningen. Vi har peget på en anden byrdefordeling, hvad også den højtærede indenrigsminister var inde på. Vi har altså understreget, at det, vi ville, var en principiel ændring af den faste beskatning og af jordbeskatningen.

Den højtærede indenrigsminister argumenterede på akkurat samme måde, som hans store forgænger i embedet gjorde i 1933, da den nuværende højtærede fiskeriminister slog om sig med sprogets voldsomste gloser. Der var jo ingen forskel på den indenrigsminister, der optrådte i dag, og den, der optrådte mod partifællen, det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, i 1933. Sådan forandres verden, og sådan kan man slå politiske saltomortaler. Det er jo i virkeligheden det, der er sket i denne sag; andet og mere er der ikke at sige om det. Den højtærede fiskeriminister ryster på hovedet, men det er jo rigtigt.

Når nu den højtærede indenrigsminister nævner de kommunale valg, hvad er det så, de kommunale valg viser? De viser, at det skattesystem, man har opbygget, og hvorunder vi lever, af mange opfattes som en blodig uretfærdighed. Alt for mange har fået fingrene i Kampmanns skattemaskine; det gælder arbejdere, handlende og håndværkere, og det gælder embedsmænd og tjenestemænd. Det er det, de reagerer over for. Så er spørgsmålet, om man vil indføre et andet skattesystem her i landet, eller om man ikke vil. Den tidligere indenrigsminister ryster også på hovedet. Det er en uskik, alle indenrigsministre har tillagt sig, altid at ryste på hovedet ad fornuften.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): Det ærede medlem hr. Kirkegaard fik jo i dag anerkendelse, fordi han fremsatte særdeles